

LIBRIS PAWEŁ BERESEWICZ We know
LILIANA FABISIŃSKA books

AGNIESZKA FRĄCZEK

ROKSANA JĘDRZEJEWSKA-WRÓBEL

IOANA KRZYŻANEK

IRENA LANDAU

MARIA EWA LETKI

ANNA ONICHIMOWSKA

ELIZA PIOTROWSKA

MARCIN PRZEWOŹNIAK

ANNA SÓJKA

NATALIA USENKO

DEZVOLT VALORI IMPORTANTE

12 povestiri de
dezvoltare personală
pentru copii

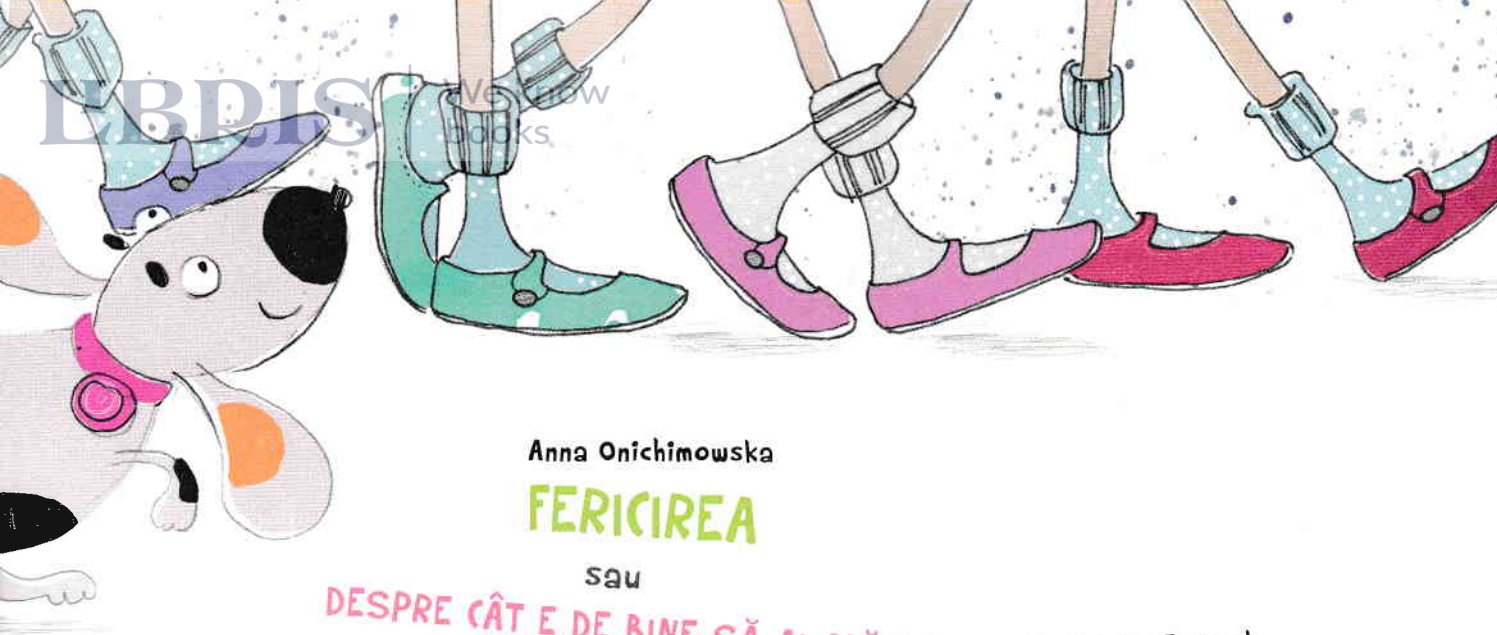
Ilustrații de Eluța Kidacka

Traducere din limba poloneză de
Ioana Diaconu-Mureșan

București, 2024

Anna Onichimowska

FERICIREA

sau

DESPRE CÂT E DE BINE SĂ AI ALĂTURI
OAMENI DRAGI

7

Agnieszka Frączek

CORECTITUDINEA

sau

BUCURIE TĂRCATĂ

16

Anna Sójka

AUTODISCIPLINA

sau

CUM SĂ-ȚI SCHIMBI VIAȚA ÎNTR-O SĂPTĂMÂNĂ

26

Eliza Piotrowska

FRUMUȘEȚEA

sau

NU VREAU SĂ FIU UN PITIC

34

Irena Landau

RESPONSABILITATEA

sau

O CHESTIUNE FOARTE IMPORTANTĂ

48

Ioana Krzyżanek

DREPTATEA

sau

UN BĂȚ, PAULA, DOI INCISIVI
ȘI GĂURILE DIN GOFRĂ

58

Liliana Fabisińska

PRIETENIA

sau

DESPRE CONVERSAȚII LUNGI
CU LANTERNE ȘI CREIOANELE COLORATE

68

Eric Przewoźniak

IUBIREA

sau

AȘA CEVA NU S-A ÎNTÂMPLAT

79

Maria Ewa Lecki

CURAJUL

sau

UN CORIDOR LUNG, ÎNTUNECOS

89

Natalia Usenko

BUNĂTATEA

sau

POVESTEA DESPRE VOINICUL MIHAI

99

Pavel Beresewicz

RESPECTUL

sau

O PULPĂ DE PUI LA CUPTOR

107

Roksana Jędrzejewska-Wróbel

ÎNȚELEPCIUNEA

sau

DESPRE CUM SĂ FACI LIMONADĂ
DULCE DIN LĂMÂI ACRE

117

FERICIREA

sau

DESPRE CÂT E DE BINE SĂ AI ALĂTURI
OAMENI DRAGI

Astăzi, la școală am vorbit despre cele mai fericite momente pe care le-am trăit vreodată. Iacob a spus că pentru el a fost atunci când a primit un calculator, Andreea – când s-a întors tatăl ei din Anglia, de la lucru, Cristina – când a mers prima dată la mare, iar Iulian – când a reușit în sfârșit să învețe să meargă pe bicicletă. Copiii vorbeau unul peste altul, dar eu ascultam, pentru că nu e deloc ușor să vorbești în fața tuturor. De-abia când doamna ne-a rugat să redăm totul în scris, toată povestea mi-a revenit în minte atât de precis, ca și cum aș fi vizionat un film. Nu unul despre eroi inventați, ci despre mine și familia mea.

Sunt unele zile pe care ți le amintești până la sfârșitul vieții. Ziua de marți a fost o astfel de zi. Tocmai mă întorsesem de la ora de Educație plastică și am pus pe masa din bucătărie un Omuleț Albastru din plastilină. Toți erau acasă, chiar și tati.

— Uitați-vă!

Voiam să atrag atenția asupra capodoperei mele, dar numai Oscar a sărit în picioare, încercând să se uite mai de aproape. Lătra ca la un străin – dar până la urmă, Omulețul Albastru chiar era Străin.

— Gata! Încetează! s-a răstit tati la Oscar, iar cățelul, deranjat, ne-a aruncat o privire pe sub părul țepos, s-a întors cu coada spre noi și a ieșit din bucătărie.

— Doamna a zis că e grozav, m-am lăudat eu, așezându-mă cu genunchii pe scaun, în fața Străinului. Numai că nu știu ce nume să-i dau. Mamă, poți să mă ajuți?

M-am întors spre ea. Părea că nici măcar nu m-a auzit. Nici măcar nu s-a uitat la Omuleț.

Tata prăjea șnițele, iar ea stătea în fotoliu, cu picioarele îndoite sub ea, cu o ceașcă de ceai în mână.

M-am simțit foarte tristă. L-am luat pe Străin și am mers amândoi în camera mea.

La scurt timp, a venit după noi Oscar. Tot îl privea cu neîncredere pe noul locatar din plastilină și mârâia la el.

— De-acum o să te cheme Albăstrescu. Domnul Albăstrescu, am adăugat, pentru că Străinul părea în vârstă.

Nici n-am apucat bine să-i dau numele – mai bine zis numele de familie –, că în ușa camerei și-au făcut apariția părinții mei.

— Cioc, cioc! a zis mama zâmbind. Putem intra?

Am mormăit ceva ce putea fi interpretat drept un fel de acord.

Părinții s-au așezat pe canapea, iar mie mi-a fost clar că voiau să-mi spună ceva important.

— Avem o surpriză pentru tine, Stârcușorul... a început tati și i-a aruncat o privire mamei.

— Familia noastră se va mări, a spus mama după o clipă.

— Deja s-a mărit, am glumit eu. Cu domnul Albăstrescu, am spus și am arătat cu bărbia spre Omulețul Albastru.

— Este extraterestru? m-a întrebat tati cu amabilitate.

— Te rog să nu vorbești cu mine de parcă aș fi un copil, m-am revoltat eu. Am deja opt ani! E pur și simplu un om albastru. Joacă la bursă și-i place înghețata de vanilie.

De obicei, părinților le plăcea foarte mult când inventam tot felul de povești. Mereu interveneau și ei pe ici, pe colo și închegam o poveste. Dar de data asta n-aveau chef de așa ceva, era clar. Am oftat, resemnată.

— Chiar nu ești curioasă ce avem să-ți spunem?

Mami părea și mai dezamăgită decât mine, așa că m-am întristat.

M-am gândit că sigur o să vină bunica să se mute cu noi, pentru că vorbiserăm deja despre asta de câteva ori. Dar până să apuc să spun ceva, mama și-a mângâiat tacticos burtica, apoi a arătat cu degetul spre ea.

Burta mamei era ascunsă sub o tunică largă. Știu cum arată femeile însărcinate, dar mama chiar nu părea să fie...

— Cum, nu te bucuri? s-a mirat tata. Întotdeauna ți-ai dorit un frățior sau o surioară.

Într-adevăr, multă vreme le-am vorbit părinților despre dorința aceasta, până când, după una dintre aceste discuții, l-am primit pe Oscar și m-am împăcat cu soarta mea de copil singur la părinți.

— Vorbiți serios?!

M-am repezit spre mami și-am vrut să-i sar în brațe, dar tati m-a oprit.

— Acum trebuie să ne purtăm cu mami ca și când ar fi un ou. Ca să nu i se crape coaja prea repede, înțelegeți?

Mi-am și imaginat un omuleț ca un puișor ghemuit înăuntrul oului și, cu delicatețe, am atins locul unde locuia frățiorul meu. Sau poate surioara? Mi-am amintit dintr-odată cât de mult s-a bucurat Carolina, colega mea, că va avea o surioară, după care-a început să se plângă. Ba că n-o lasă să doarmă fiindcă plânge încontinuu noaptea, ba că de când a venit pe lume, ea, Carolina, a trecut pe planul doi. Fix așa mi-a zis: „Am trecut pe planul doi.” Așa că m-am hotărât să lămuresc de la bun început anumite detalii cu părinții, ca să nu existe neînțelegeri după aceea.

— Și când o să se nască? am întrebat, iar când am aflat că de-abia peste o jumătate de an, am răsuflet ușurată.

Mai aveam o grămadă de timp ca să le aranjez pe toate după cum voiam eu.

— O să mă lăsați să-i aleg numele?

— O să ținem cont de opinia ta, a răspuns tati cu diplomație și-apoi am mers să mâncăm.

— Dacă e fetiță, Clara, și dacă e băiat, Fabian, am anunțat la desert.

— Frumos, a încuviințat mama din cap.

— Sună bine, a aprobat și tata.

— Sunteți de acord?!

De emoție, mai c-am scăpat
căpșuna din
gură.

— Va trebui să mai discutăm, dar cel mai probabil da.

Tata niciodată nu făcea promisiuni pe care să nu le respecte, deci erau șanse mari ca propunerea mea chiar să fie acceptată.

Îmi venea să alerg în curte și să spun tuturor vestea cea mare, dar mami m-a oprit.

— Mai bine așteptăm, să nu fie-ntr-un ceas rău. Sper că totul va fi bine, dar încă nu se știe.

— Acum trebuie să fim și mai drăguți cu mami, mi-a spus tata și mi-a făcut cu ochiul. N-avem voie să o supărăm...

M-am speriat. Nu știam exact despre ce e vorba, dar am preferat să nu întreb. Gândul că Fabian sau Clara ar putea păți ceva încă înainte să apuc eu să-l sau s-o văd era îngrozitor. „Mai bine trec de-acum pe planul doi decât să pățească ceva”, mi-am spus eu. Și brusc mi-a venit să plâng, de parcă deja s-ar fi întâmplat ceva rău. Nu voiam ca părinții mei să observe, așa că, profitând de momentul în care mama a răspuns la telefon, am plecat în camera mea.

— Nu se știe, am zis, un pic pentru mine și-un pic pentru Domnul Albăstrescu. Chiar, de ce? Ce poate fi rău, în ce sens?

Domnul Albăstrescu tăcea mâlc, privindu-mă cu ochii lui din plastilină.

„Nu prea are minte”, m-am gândit cu regret.

— Sigur are mai puțină ca mine, părea că spune Oscar când a lătrat, apoi mi-a sărit pe genunchi și mi-a lins nasul. Nu te îngrijora dinainte, părea că spun ochii lui. Știi că pe mine vei putea conta mereu.

— Știu...

L-am strâns în brațe și i-am șoptit în urechea ascuțită:

— Va trebui să avem grijă de mami, înțelegi? N-avem voie s-o supărăm, nici să-i sărim pe burtă, nici să...

Chiar, mi-am dat seama că despre toate trebuie să-l întreb pe tati. Ce putem să facem și ce n-avem voie sub nicio formă.

În noaptea aceea am stat mult timp trează, și când în sfârșit am reușit să adorm, am visat că eram undeva lângă o apă. M-am uitat în jur și-am văzut o femeie într-o barcă. Purta o rochie lungă, albastră, care flutura în vânt.

„Probabil e mami”, m-am gândit, și lângă mine a apărut umbra unui câine uriaș. Era Oscar, dar de o sută de ori mai mare decât în realitate. Cu greu m-am

